SEÇME ŞİİRLER

gitmekti benim payıma düşen

furuğ ferruhzad

Türkçesi:
Fahri Özdemir

3. Baskı

ıslık

Furuğ Ferruhzad (1934-1967). XX. yüzyıl İran şiirinin en önemli temsilcilerinden biri. 1934 yılında Tahran'da doğdu. Sinema ve tiyatro alanında oyuncu ve yönetmen olarak çalıştı. 1962 yılında yaptığı *"Bir Ateş"* adlı belgesel filmi İtalya'da "Belgesel Filmler Festivali"nde birincilik ödülü aldı. 1963 yılında yaptığı *"Kara Ev"* filmi, "Ober Havzen Film Festivali"nde en iyi film ödülü aldı. *"Duvar, Esir ve İsyan"* adlı kitaplarının haricinde Nima'nın etkisinde kaldığı *"Yeniden Doğuş"* adlı eseri, onun en büyük eseri olarak edebiyat tarihine geçti. 33 yaşında bir trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Gitmekti Benim Payıma Düşen

FURUĞ FERRUHZAD

GİTMEKTİ BENİM PAYIMA DÜŞEN

(Seçme Şiirler)

Islık Yayınları: 48
Şiir Serisi: 22

Gitmekti Benim Payıma Düşen / Furuğ Ferruhzad
(Selected Poems)

ISBN 978-605-9018-35-7

Türkçesi
Fahri ÖZDEMİR

Desenler
Şebnem MÜDERRİSOĞLU

Genel Yayın Yönetmeni
Fahri ÖZDEMİR

Görsel Yönetmen
Kağan BATIR

© Islık Yayınları, 2018, İstanbul
(Bütün hakları saklıdır)

Birinci Baskı: Mart 2017 / İstanbul
İkinci Baskı: Nisan 2018 / İstanbul
Üçüncü Baskı: Nisan 2020 / İstanbul

Kapak Tasarım
Kağan BATIR

Dizgi
Islık Yayınları

Baskı ve Cilt
Metro Matbaacılık Ltd. Şti.
Yahya Kemal Beyatlı Caddesi, No 94 Begos 3. Bölge
Buca / İzmir

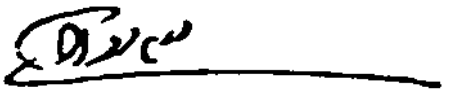
Islık Yayınları
Emniyetevler Mahallesi, Ötügen Sokak, No: 4 / B
4. Levent / İstanbul

FURUĞ FERRUHZAD

GİTMEKTİ BENİM PAYIMA DÜŞEN

(Seçme Şiirler)

TÜRKÇESİ
FAHRİ ÖZDEMİR

Vardı gözlerinde günahların kahkahası
Yüzünde de törensel bir ışık
Ve eşliğinde masum dudakların gülümseyişi
Gizemli ve asi

O GÜNLER

O günler geçip gitti
O güzel, o sağlıklı; yaşam dolu mutlu günler
O berrak pırıl pırıl gökyüzü
O kiraz yüklü dallar
Sarmaşıkların yeşil sığınağında birbirine yaslanmış evler
O haylaz uçurtma damları
Ve akasya kokusundan başı dönmüş o sokaklar geçip gitti...

Ah geçip gitti o günler
Geçip gitti kirpiklerimin arasından
Şarkılarımın hava kabarcıkları gibi uçuştuğu
Gözlerimin üzerine kaydığı her şeyi taze su gibi içtiği o günler
Geçip gitti...

Kabına sığmayan neşeli bir tavşan vardı sanki
Gözbebeklerimin ortasında.
Yaşlı güneşle birlikte her sabah kalkıp giderdi
Merakın ve arayışın o bilinmeyen kırlarına
Ve geceleri
Karanlığına ormanların.

O günler geçip gitti
O karlı, o suskun günler...
Yalnız benim olan o temiz kar
Usulca yağardı ahşap merdivenlere
Gevşek çamaşır ipine
Ve bahçedeki ihtiyar çamın saçlarına
Usulca ve yumuşacık bir yün gibi yağardı.
Ve ben pencere camlarına dalıp gider
Yarını düşünürdüm.
Ah!..
Yarın ...

O kaygan ve beyaz uzam yarın;
Büyükannenin giydiği çarşafın hışırtısında başlardı.
Kapı aralığında beliren ve ansızın
Işığın soğuk gerçeğiyle yüzleşen karmaşık gölgesinde
Ve pencerelerin renkli camlarında uçuşan güvercinlerin
O başı baş desenlerinde...
Sıcak odanın rehavetiyle uyuklayan annemin
bakışlarından uzak
Çabucak ve hiç sakınmadan
Öğretmenin o anlamsız iptal çizgilerini silerdim
Eski okul defterlerindeki ödevlerin.
Ve kar dindiğinde
Çıkar hüzünle dolaşırdım bahçeyi;
Ve ölü serçeleri gömerdim
Kurumuş yasemin saksılarının dibine.

Ah... Geçip gitti o günler
O şaşkın, o cazibeli
O uyku ve uyanıklık günleri...
Her gölgenin bir gizemi vardı.
Ve bir hazine saklardı bütün kapalı kutular.
Her bir köşesi sandık odasının
Başka bir dünyaydı sanki o öğlen sessizliğinde.
Ve karanlıkta korkusuz olan
Bir kahramandı benim gözümde...

O günler geçip gitti
O bayram günleri
O güneş ve çiçek özlemi...
Ve kışın son sabahında
Kente gelen ziyaretçilerin
Utangaç ve suskun kalabalığında titreşen
O hoş kokusu dağ nergislerinin;
Ve yeşil lekelerin uzun caddesindeki seyyar satıcı sesleri.

Avare kokular içinde yüzerdi kapalı çarşı;
Keskin kahve ve balık kokusu.
Çarşı, ayaklar altında ezildikçe yayılır, genişler
Ve kuşatırdı yolun bütün anlarını;
Ve çarşı uyuklardı oyuncak bebeklerin camdan gözleri dibinde.
Çarşı anneydi...
Hediye paketleri ve dolu torbalarla
Renkli, akıcı derinliklere doğru hızla giden
Ve geri dönen...
Anne...
Yağan yağmurdu çarşı
Durmadan yağan, yağan, yağan...

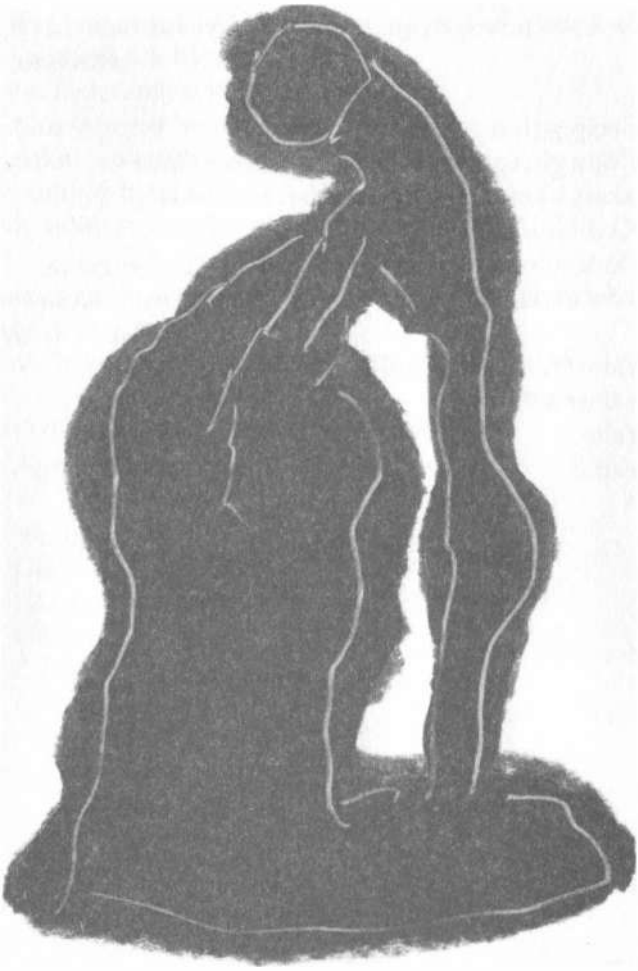
Geçip gitti o günler
Bedenin sırlarını keşfetme günleri
Ve güzelliğini vücudun mavi damarlarının...
Geçip gitti o mahcup tanışma anları...
Duvarın ardındaki bir el
Çağırırdı tek bir çiçekle öteki eli;
Bu heyecanlı, ürkek elin üzerindeki
Karmakarışık mürekkep lekeleri
Aşkını anlatırdı;
Mahcup bir selamla...
Kendini anlatırdı.

Sokağın tozu toprağına yazılmış aşkımızı okurduk
O sıcak günün ortasında...
Ve havada uçuşan pisilerin yalın diliyle tanışık
kalplerimizi
O masum, sevecen parklara götürür
Ağaçlara borç verirdik.

Ve top
Gidip dönerken ellerimizde...
Gidip dönerdi öpücükler
Gidip dönerdi.

Aşktı...
Avlunun alacakaranlığındaki o karmaşık duygu
Ansızın bizi kuşatan
Ve kalp atışlarının,
Nefeslerin ve gizli gülümsemelerin yakıcı harmanına
çekiveren.

Geçip gitti o günler ah...
Geçip gitti güneşte kavrulan bitkiler gibi;
Akasya kokusuyla sarhoş olan o sokaklar
Kaybolup gittiler.
Dönüşü olmayan yolların o parıltılı kalabalığında,
Ve yanaklarını sardunya çiçeği yapraklarıyla süsleyen
o kız
Yalnız bir kadın şimdi;
Yalnız bir kadın.
Yalnız...
Yalnız...

SOĞUK MEVSİMİN BAŞLANGICINA İNANALIM

Evet, yazık ki bu benim
Yalnız bir kadın yani
Ve de soğuk bir mevsimin eşiğinde
Çamura batmış varlığını anlarken yeryüzünün kapısında
Yalın ama bir o kadar da kederler içindeki umutsuzluğunu gökyüzünün
Ve çaresizliği bu betondan ellerin

Zaman akıp geçti
Akıp geçti zaman ve dört kez vurdu saat
Tam dört kez
Ve bugün Aralık ayının yirmi biri
Artık erdim mevsimlerin sırrına ben
Ve de dakikalarla da konuşuyoruz aynı dilden
Kurtarıcı yatıyor uzanmış mezarında
Topraksa açmış yüreğinin kapısını
Kim bilir belki bir işarettir bu
Belki de ulaşmış huzurun doruğuna

Zaman akıp geçti
Akıp geçti zaman ve dört kez vurdu saat
Sokakta rüzgâr esiyor
Bense çılgınca sevişmesini düşünüyorum çiçeklerin
Boynu bükük goncaları ve ince saplarıyla
Birde yorgun zamanı ama verimli
Sonra bir adam geçiyor ıslak ağaçların yanından
Boynundaki mavi damarlarının çizgileri
Yukarıya doğru uzuyor
İki taraftan ölü yılanlar gibi
Ve onun deli divane olmuş şakaklarında
O kana bulanmış sözcüğü
Bir kez daha tekrarlıyorlar
"Selam!"
"Selam!"
Bense çılgınca sevişmesini düşünüyorum çiçeklerin

Soğuk bir mevsimin eşiğinde
Yaslı meclisinde aynaların
Ve de feri sönmüş deneyimlerin kedere batmış
meclisinde
Sessizliğin bilgileriyle yüklü günbatımında
Öylece
Sabırlı
Ağırdan
Giden bu adama
Nasıl da dur denir
Ve de bu adama sen yaşamıyorsun
Hiçbir zaman da yaşamadın nasıl denir

Sokakta rüzgâr esiyor
Tek tek inzivadaki kargalar
Miskinliğin yaşlanmış bahçesinde fır dönüyor
Ve merdivenin boyu
O kadar kısa ki

Onlar ki tüm masumiyetini içinde saklayan bir yüreği
Götürdüler kendileriyle birlikte masallar sarayına
Yeniden ve şimdi
Nasıl dansa kalkacak ki insan
Ve çocukluğunun saçlarını
Nasıl bırakacak akan sulara
Ve de sonunda koklayıp kopardığı elmayı
Nasıl da ezer ayaklarının altında

Sevgilim, biricik aşkım benim
Nice kararmış bulutlar var güneşin şölenini bekleyen

Sanki o görünen kuş uçuşu hayal ettiğin yolda gözüktü
Ve o körpe yapraklar
Ki rüzgârın şehvetiyle soluk alıp veren
Hayallerinin yeşil çizgisindeydi
Sanki pencerelerin o berrak belleğinde yanan o mor alev
Yalnızca ve yalnızca o masum lambanın hayaliydi

Sokakta rüzgâr esiyor
Belirtidir bu bir yıkıma dair
Ki ellerinin yıkıldığı günde esiyordu rüzgâr
Sevgili yıldızlar
Ey kâğıttan yapılmış sevgili yıldızlar
Başlayınca gökyüzünde esmeye yalanlar
Nasıl sığınılır artık surelerine yenilmiş peygamberlerin
Bizler ki binlerce yıllık ölü
Ve bizler ki kavuştuğumuzda birbirimize
Yargılayacak güneş çürümüş cesetlerimizi

Üşüyorum
Üşüyorum ben ve sanki bir daha ısınmayacakmış gibi
Ey sevgilim, ey bir tanem ne kadar yıllanmış meğer bu şarap
Bak burada
Zaman ne kadar da ağır
Balıklar nasıl da kemiriyorlar tüm bedenimi
Ve neden tutuyorsun denizin dibinde beni

Ahhh üşüyorum işte
Ve de iğreniyorum bu sedef kakmalı küpelerden
Üşüyorum işte üşüyorum
Ve kana bulanmış bir gelinciğim evhamından
Bir de kan içindeki hülyasından başka
Kalmayacak geriye hiçbir şey

Bırakacağım artık çizgilerle uğraşmayı
Bırakacağım sayıları saymasını da
Sonra da fırlayıp çıkacağım sınırları çizilmiş geometrik
şekillerin arasından
Sığınacağım genişliğin duyguyla yoğrulmuş alanlarına
Çıplağım ben, çıplağım, çıplak
Tıpkı sevgi sözcüklerinin arasındaki basamaklar gibi
Aşınmış ve çırılçıplak
Ve aşktan benim tüm yaralarım
Aşktan, aşktan, aşktan

Ben bu başıboş adayı
Okyanusun azgın dalgalarından geçirip geldim
Bir de tepesi atmış dağlardan
Onunki Bütünleşen vücutların gizemiydi
Ve de parçalanıp işe yaramaz taneciklerin güneşe
dönüşmesi

Selam ey masum gece!
Selam ey çöl kurtlarının gözlerini
Kemikten bir inanç ve güven çukuruna çeviren gece!
Senin derelerinin kıyıcığında söğüt ağaçlarının varlıkları
Kokluyorlar baltaların sıcak ruhlarını
Ben sözleri aynı
Düşünceleri aynı
Sesleri aynı olan
Bir dünyadan gelmişim
Ve yılan yuvalarına dönüşmüş bu dünya
Seni öperken bile
Senin idam ipini ören karanlık beyinli insanların
Ayak sesleriyle doludur

Selam ey masum gece!
Her zaman bir mesafe vardır
Görmek ile pencere arasında
Peki ya o zaman neden bakmadım
Islak ağaçların yanından geçen adama baktığım
zaman ki gibi?

Neden bakmadım?
Annem ağlamıştı sanki o gece
Hem acıyı tattığım ve de dölün biçim aldığı o gece
Akasya salkımlarına gelin olduğum gece
Mavi çini ezgilerinin Isfahan'ı sardığı gece
Ve benim yarım olan o kişinin geri dönerken
can yatağıma
Aynada görüyordum onu
Tıpkı bir ayna gibi saf ve aydınlıktı
Ve çağırdı beni ansızın
Ve ben akasya salkımlarının gelini olmuştum

Annem ağlamıştı sanki o gece
Ne anlamsız bir ışıktı şu küçücük pencereyi kaplayan
Neden bakmadım?
Biliyordu bütün mutluluk anları
Biliyordu senin ellerinin yıkılacağını
Ve bakmadım
Taa ki açılan saatin penceresinden
O hüzünlü kanarya dört kez ötene kadar
Tam dört kez öttü
Ve ben, gözleri simurgların boş yuvalarını andıran
O küçük kadına rastladım
İşveli ve oynak kalçalarıyla öyle bir yürüyordu ki
Sanırsın benim görkemli düşlerimin bekâretini
Gecenin yatağına götürüyordu kendisiyle birlikte

Tarayabilecek miyim acaba
Rüzgârla saçlarımı yeniden?
Yeniden dikebilecek miyim acaba
Bahçeye menekşe tohumlarını?
Ve yeniden dizebilecek miyim acaba
Pencerenin ardındaki gökyüzüne sardunyaları?
Yeniden dans edebilecek miyim acaba
Kadehlerin üstünde?
Ve çağıracak mı beni acaba
Kapının zil sesi yeni bir bekleyişe?

"Bitti artık" dedim anneme
"Olacaklar hiç düşünme fırsatı vermez insana
En azından bir başsağlığı ilanı verelim" gazeteye

Boş insan
Boş ama kendinden de emin
Nasıl marş söylüyor bak
Dişleri kocaman lokmaları ezerken
Bak nasıl da parçalıyor
Bakarken dikip gözlerini
Ve nasıl da geçiyor ıslanmış ağaçların yanından
Üstüne üstlük Sabırlı
Vakur
Ve de avare

Saat dördü gösterdiğinde
Mavi boğumları damarlarının iki yandan
Ölmüş bir yılan gibi sarmalarken şakaklarına doğru
Sürekli yineliyorlar o kana bulanmış sözcüğü
– selam!..
– selam!..
Sen hiç kokladın mı
O dört mavi laleyi?

Zaman akıp geçti
Akıp geçti zaman çökerken gece akasyanın çıplak dallarına
Ve sonra pencere camlarının ardı sıra kayıp
O soğuk diliyle
Yalayıp yutuverdi geçip giden günün tortularını

Nereden geliyorum ben?
Ben nereden geliyorum?
Ki böyle sinmişken gecenin kokusu üstüme
Ki henüz kurumamışken toprak
O iki genç yeşil elin mezarındaki

Ne kadar sevecendin sevgilim, biricik yârim
Ve ne kadar sevecendin yalan söylediğinde
Ne kadar sevecendin kapatırken gözkapaklarını aynaların
Ve de avizelerin
Koparırken tel saplarını
Sonra da zifiri karanlıkta tutup elimden sürüklerken
beni aşkın otlağına
Susuzluk yangınının ateşiyle buharlaşıp
Uykunun çimenlerine uzandığımda
Yıldızlar ki kâğıttan yapılan
Fır dönerken boşluğun sınırsızlığında
Neden sesle söylediler sözü?
Neden misafir ettiler bakışı görmenin evine?
Neden yok ettiler okşayışı
Bekâret saçlarının utangaçlığına?
Bak burada
Sözle konuşan
Bakışlarla okşayan
Ve okşayışla sakinleşen bir insanın canı
Kuruntularının oklarıyla
Nasıl da çarmıha gerildi
Ve gerçeğin beş harfi olan
Senin beş parmağının izi
Nasıl oldu da asılı kaldı onun yanağında?

Nedir sessizlik, sessizlik nedir ey benim biricik sevgilim?
Nedir sessizlik söylenemeyen sözlerden başka?
Ben susuyorum
Ancak serçelerin dilidir
Doğa eğlencesinin cümlelerini aksettiren
Yani kuşların dili: bahar, yaparak, bahar
Yani kuşların dili: esinti, koku, esinti
Ama yazık ki fabrikalarda katlediliyor kuşların dili

Kimdir bu giden sonsuzluğun caddesinde?
Ve birlik anına doğru yürürken
Kolundaki saatini
Çıkarmalar ve ayırmaların matematiksel mantığıyla
ayarlayan?
Kimdir bu horozların ötüşünü
Doğan günün habercisi değil de
Kahvaltı kokusunun muştusu sayan?
Ve kimdir bu başında aşkın tacıyla dolaşıp
Gelinlikler içinde çürüyen?

İşte bu yüzdendir doğmayışı güneşin
Aynı anda
Umutsuzluğun iki yakasına
Ve sen akıp gittin mavi çinilerin ezgisinde

Ve ben öyle doluydum ki namaz kıldılar sesimin üstünde

Cesetler mutlu
Cesetler üzgün
Ve cesetler düşünceli ve sessiz
Yemesini ve giyinmesini bilen incelikli cesetler
Belirlenmiş zamanların duraklarında
Ve gelip geçici ışıkların kaygan zemininde
Ve de avareliğin çürümüş meyvelerini alıp satmanın
şehvetinde
Ahh!
Nice insan var olacakların endişesi içinde kavşaklarda
Ve de bu dur düdüklerinin feryatlarında
Ezilmiş olması zaman dişlisin çarkında
Islak ağaçların yanından geçen adamın
Tam da gerektiği anda
Gerektiği anda
Anda

Nereden geliyorum ben?

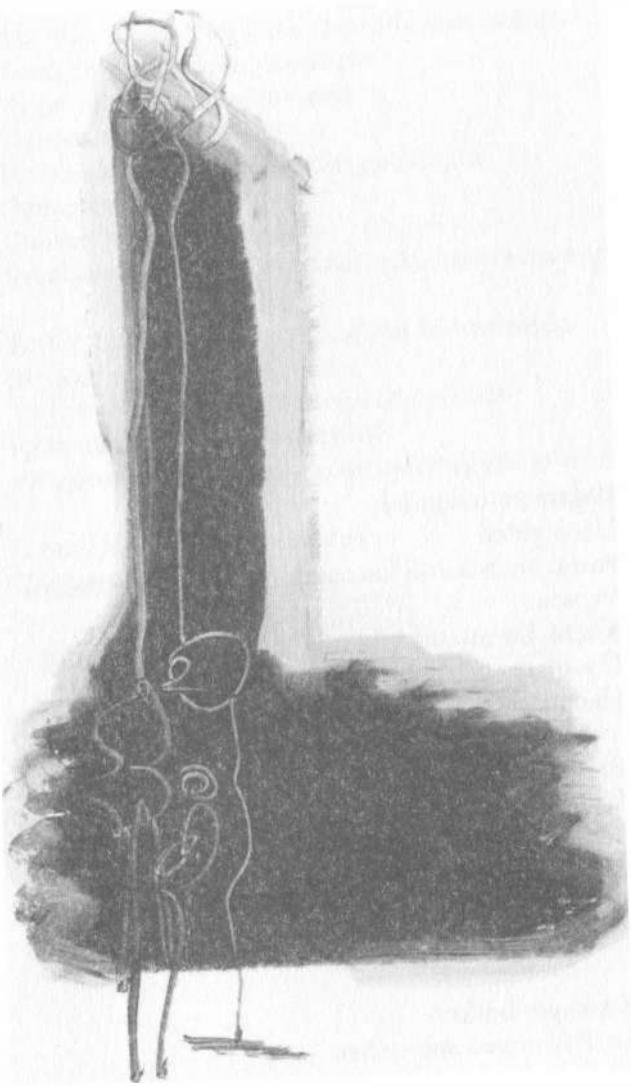
“Bitti artık” dedim anneme
“Olacaklar hiç düşünme fırsatı vermez insana
En azından bir başsağlığı ilanı verelim” gazeteye

Selam sana ey yalnızlığı tuhaflığın!
Sana bıkıyorum artık bu odayı
Çünkü kara bulutlar her zaman
Arınmanın yeni ayetlerinin peygamberleridir
Ve tanıklığında bir mumum
Hep aydınlık bir gizem vardır
Ve iyi bilir o en son ve en uzun alevi

İnanalım
Soğuk mevsimin başlangıcına inanalım
İnanalım hayal bahçelerinin yıkıntılarına
İşsizlikten paslanmış oraklara inanalım
İnanalım tutsak düşen tohumlara
Bak nasıl kar yağıyor!

Belki de gerçek o iki genç el idi
Aralıksız yağan kar altında gömülen o genç iki el
Ve gelecek yıl bahar
Kavuştuğunda pencerenin ardındaki gökyüzüne
Ve de bedeninde filizlenen ince ve yeşil dallar
Çiçeğe duracak ey sevgilim
Biricik sevgilim!

İnanalım
Soğuk mevsimin başlangıcına inanalım

BAHÇENİN FETHİ

Başımızın üstünden
Uçup giden
Avare bir bulutun karmaşık düşüncelerine dalmış
Ve sesi
Küçük bir mızrak gibi ufku baştanbaşa dolaşmış
O karga
Haberimizi ulaştıracaktı şehre

Biliyor herkes
Biliyor
Sen ve ben o asık suratlı pencereden
Bahçeyi görüp
Kopardık elmayı
O oynaş ve elin uzanamadığı daldan

Korkuyor herkes
Korkuyor ama sen ve ben
Hiç korkmadık
Tutunup suya, ışığa ve de aynaya

Demem o ki
Ne iki ismin birbirine pamuk ipliğiyle tutunması
Ne de sararmış bir defterin sayfalarında buluşması
Asıl olan benim saçlarımın mutluluktan uçması
Yanık gelincikleriyle bir öpüşün
Ve de yalınlığı vücudumuzun
Parlayışı çıplaklığımızın
Hani suda akseden balıkların pulları gibi
Demem o ki
Gümüşi bir hayatın sesidir
Sabahları küçük bir fıskiyeden çıkan suyunun ezgisi

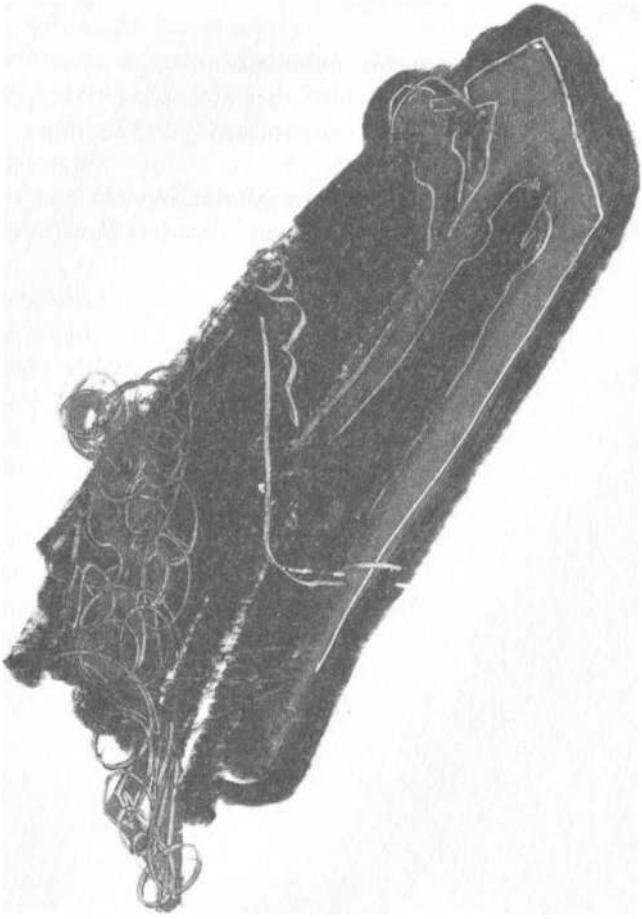
Yeşilin tüm tonlarını giysi yapmış bir ormanda
Bir gece yabani tavşanlardan
Ve fırtınalarını içinde barındıran denizde
İçi incilerle dolu istiridyelerden
Ve yalnızlık madalyasını göğsünde taşıyan muzaffer dağdaki
Gencecik kartallardan sorduk
"Ne yapmalı?" diye

Herkes biliyor
Herkes biliyor
Biz ki simurgların soğuk ve sessiz düşlerinde yol bulduk
Biz ki gerçeği bahçede bulup
Adsız bir çiçeğin bakışlarında
Ve de ölümsüzlüğü sonsuzluğun ufkunda
İki güneşin bakışlarında asılı bulduk

Demem o ki
İşim olmaz karanlıkta kolgezen korkak fısıltıyla
Ben gündüzden sözediyorum, ardına kadar açık olan
pencereden
Ve tertemiz havadan
Ve bir ocaktan
Gereksiz şeylerin yanıp kül olduğu
Ve farklı bir tohumla sürülmüş tarladan
Ve doğumdan
Ve gelişimden
Ve gururdan
Demem o ki
Gecelerin üzerinden köprü kurup
Kokuların, esintilerin, ışıkların mesajıyla
Ellerimizdir aşkla tutuşan

Çimenliklere gel
Uçsuz bucaksız çimenliklere
Ve çağır beni
İbrişim çiçeklerinin nefesleriyle
Ve çağır beni
Eşine seslenen bir ceylan gibi

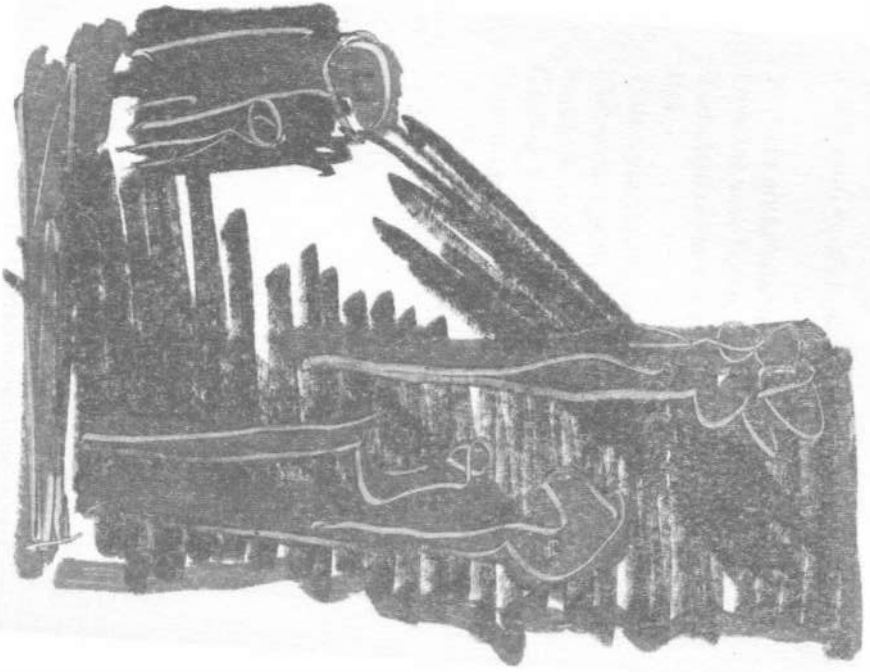
Perdeler gizli acılar taşıyorlardı yüreklerinde
Ve o masum güvercinler
O beyaz burçlarının doruklarından
Yeryüzüne bakıyorlardı

GÜNEŞE MERHABA DİYECEĞİM YENİDEN

Güneşe yeniden merhaba diyeceğim
Merhaba diyeceğim
Vücudumu yol bilmiş ırmaklara
Bulutlara
Ki düşüncelerimi andırırlar sınırsız
Bahçemdeki akkavakların dirençli büyümesine
Ki benimle birlikte kurak mevsimlerden geçmiştir
Kargalara
Ki bana armağan olarak getirmişlerdir gece tarlalarının
kokusunu
Anneme
Ki yaşlanmış halimdir ve aynanın içinde yaşar
Ve yanıp kavrulan arzularımın derinliklerini
Yeşil taneciklerle dolduran yeryüzüne
Yeniden merhaba diyeceğim

Geliyorum, geliyorum işte, geliyorum
Saçlarımla geliyorum
Yer altı kokularını içinde barındıran
Gözlerimle geliyorum
Karanlığın yoğun deneyimini içinde taşıyan
Çalı çırpılarla geliyorum
Duvarın öte tarafından kopardığım
Geliyorum, geliyorum işte, geliyorum
Eşiğim aşkla dolarken
Ve ben hala orada olup aşka inananlara
Ve de aşkla dolu o eşikte bekleyen küçücük kıza
Yeniden merhaba diyeceğim

GÜNEŞ DOĞUYOR

Bak
Gözlerimdeki keder
Nasıl da damla damla eriyor
Asi ve kara gölgem
Nasıl da esir düşüyor güneşe
Bak
Viran oluyor tüm varlığım
Ve beni girdabına alıyor bir kıvılcım
Tuzaklara salıyor beni
Dolaştırıp doruklarda
Bak
Nasıl da doluyor gökyüzüm
Parıldayan sayısız yıldızlarla

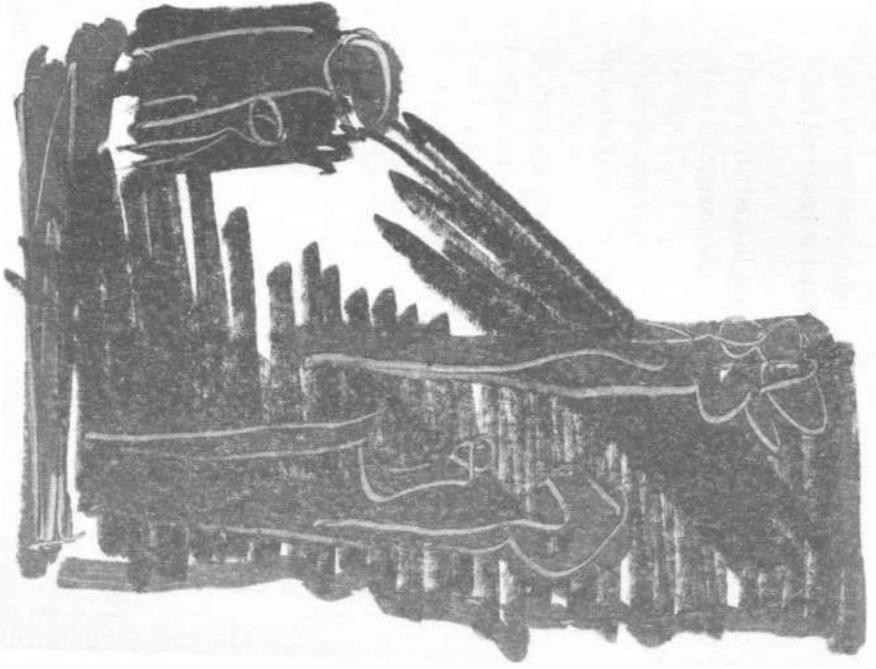
Sen uzaklardan geldin
Çok uzaklardan
Aydınlıklar ve kokular ülkesinden geldin
Bir teknedeyiz şimdi
Sen ve ben
Ey umudum benim
Al götür şimdi beni
Coşkunun ve şiirin kentine

Bir yola götürüyorsun beni yıldızlarla dolu
Öyle bir yere koyuyorsun ki beni
Yıldızlardan da yukarı
Bak
Yıldızlarla yanmışım ben
Dolmuşum gırtlağa kadar yıldızlarla
Sonra da toplamışım yıldızları
Gariban kırmızı balıklar misali
Gecenin gölcüklerinden

Ne kadar uzaktaydı eskiden yeryüzü
Bu mor odacıklarına gökyüzünün
Şimdi yeniden kulaklarımda çınlıyor
Senin sesin
Meleklerin sesi kardan kanatlı
Ve bir bilsen nerelere vardım şimdi
Samanyoluna, sonsuzluğa ve de ölümsüzlüğe

Şimdi birlikte çıktığımız bu doruklarda
Şarabıyla yıka beni dalgaların
Dola beni ipek kozasına öpüşlerinin
Ve her daim arzula beni bu sabahsız gecelerde
Bırakma, beni bir daha bırakma
Ve de bu yıldızlardan asla ayırma

Bak
Nasıl da akıyor gecenin mumu
Yolumuzda damla damla
Ve kara sürahisi gözlerimin
Nasıl da doluyor uykunun şarabıyla
Ezgisinde ninnilerinin
Ve de beşiğinin üzerine şiirlerimin
Bak
Sonra sen doğuyorsun
Sonra da güneş doğuyor

SOĞUK CADDELERİNDE GECENİN

Pişman değilim hiç
Ne o yenilgiden
Ne de o acı yenilgiyi düşünmekten
Çünkü ben yazgımın haçını
Öpmüşüm öldürüldüğüm tepelerin doruklarında

Soğuk caddelerinde gecenin
Çiftler ayrılıklarına sermaye yapmışlar kuşkularını
Ve dudaklarında
Yalnızca ve yalnızca hoşça kal demenin ürkek ezgisi

Pişman değilim hiç
Benim yüreğim zamanın öte yakasında akmakta
Ve yaşam yeniden var edecek onu
Ve yeniden merhaba diyecek hayata
Rüzgâr göllerinde uçuşan pisi çiçekleriyle
Görüyor musun bak
Nasıl da çatlıyor bedenim
Ve süt
Nasılda da başkaldırıyor
Mavi damarlarında memelerimin?
Ve kan
Nasıl da coşuyor
Belimin ince çizgisinde?

Varlığındayım ben
Çünkü kul olmuşum varlığına
Kendi kozasında çırpınıp
El yordamıyla yol bulmuşum
Belli belirsiz binlerce nesneyle
Arzusu olmuşum karatoprağın
Arzusu olup içinde taşımışım
Bütün suları bozkırlara ulaştırmak için

Dinle beni
Dinle uzaklardan
Ve de sabah alacasının boğuk sesinde
Ve de aynaların başıboş bakışlarında

Ama yine de dokunabiliyorum
Bölük pörçük olmuş düşlerime çaresiz ellerimle
Ve kanımla dövmesini yapıyorum yüreğime
Yaşamın masum mutluluklarını

Pişman değilim hiç
Biricik sevgilim benim
Konuş benimle
Soğuk caddelerinde gecenin
Yine bu aşk dolu gözlerinle bulduğun
Benle
Ve hatırla beni
Gözaltlarındaki çizgilere kondurduğum hüzünlü
öpücüklerde.

KARANLIĞIN ORTASINDA

Karanlığın ortasından
seslendim sana
Ve meltem
hüzne batmış yalnızlığın sessizliğinde
savuruyordu perdeyi gökyüzüne
Yanıyordu bir yıldız
kayıyordu bir yıldız
ve ölüyordu bir diğeri

Seslendim sana
Sana seslendim
Tüm varlığım
bir kase süt
avuçlarımın içinde
Ve ayın masmavi gözbebekleri
yalarken camların buğusunu
Yanık bir ezgi
yükseliyordu göğe
ateşböceklerinin telaşlı yurdundan
Ve bir duman gibi raks ediyordu
pencerelerin parlaklığında

Gece boyunca
orada
göğüs kafesimin üstünde
soluk soluğa kalmış
umutlarını tüketen biri
ayağa kalkıyordu
ve seni çağıran iki soğuk eli
durmadan itiyordu geri

Gece boyunca
orada
keder yağıyordu
kararan dallardan
Yitirmişti biri kendini
Ve hava bir enkaz gibi çöküyordu
acımasızca seni seslenenin üstüne

Küçücük ağacım benim
Âşık olmuştu bir rüzgâra
yeri yurdu olmayan
Eyy rüzgâr
Nerede evin
hani nerede

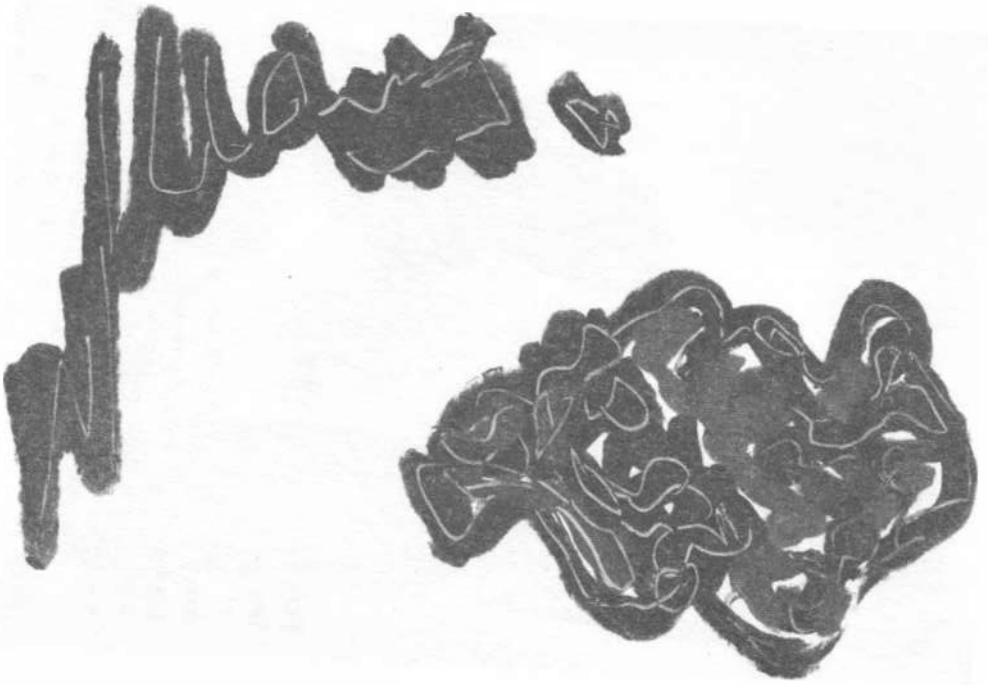
ÖLÜMLÜDÜR KUŞLAR DA

Boğuluyorum kederden
Boğuluyorum

Atıyorum kendimi balkona
Gecenin yakıcı tenine dokunuyorum parmaklarımla
Sönmüştür artık ilişkilerin feri
Ve feri sönmüş ilişkiler

Artık kimse beni güneşle tanıştırmayacak
Kimse beni götürmeyecek
Serçelere konukluğa

Ve de kanatların çırpmasını hatırla
Çünkü ölümlüdür kuşlar da

KIRILAN AYNA

Dün senin adına
dillere destan olan aşkının anısına
yeşil bir elbise giyindim üstüme
Sonra da çözdüm saçlarımın bağını aheste aheste
bakarak aynadaki yeni aksime

Ve saçtım yüzüme, göğsüme
güzel kokuların çılgın nefesini
ürkek bir elle sürmeler çektim gözüme
Hiç sorma, hiç sorma ki
bir de endam içindeydi dudağım al renginde

Ama yazık ki "yok artık o"
dedim kendi kendime kederler içinde
olsaydı eğer dayanamaz kesin yenilirdi bu güzelliğe
Hele bir görseydi üstümde yeşiller içindeki bu elbisemi
"çok güzel olmuşsun" derdi ince bir tebessümle
Neye yarar artık
o yok kara gözlerimin önünde
Yok ki artık o takılsın kamaşan gözlerim, yüzünün
büyüsünde
Neyleyeyim ben dalgalanan saçlarımı bu gece
onun elleri gezmedikçe üstünde

Şaşkın şaşkın bakarken ben ve ayna birbirimize
Çaresizlik içinde seslendim
"eyy güzel ayna bir çare bul bu derdime"
Birdenbire isyan etti ayna, çatlayıp kederinden
"Ahh kadın!.. Kırarak dağladın yüreğimi ne diyeyim
sana ben"

ARMAĞAN

Gecenin bitiminden söz ediyorum
bir de karanlığın
ve ben gecenin bitiminden söz ediyorum

Ey sevgili!..
Eğer gelirsen evime
bir ışık olsun avuçlarının içinde
bir de küçücük bir pencere
seyredeyim diye
mutlu sokağın kalabalığını

TUTSAK

Çok arzuluyorum ve de biliyorum
Asla kollarımla saramayacağım seni
Sen aydınlık bir gökyüzüsün pırıl pırıl
Bense bir tutsağım bu kafesin içinde

Kararmış ve buz kesmiş parmaklıklar ardından
Hayranlıkla dolu hasretler içinde bakıyorum gözlerine
Ve hayal ediyorum bir elin uzanışını
Ansızın kanatlanıp uçmak için sana

Hayal ediyorum boşluğun girdabında
Bu zindandan kanatlanarak uçmayı
Gardiyanın gözlerine gülerek bakıp
Ve de senin yanında yeniden merhaba demeye hayata

Bilirim ama hayal kurmakla olmuyor
Kalmamış gücüm bu kafesten kaçmaya
İzin verse de gardiyan
Yetmez nefesim kanatlanıp uçmaya

Merhaba derken her yeni güne parmaklıklar ardından
Suratıma doğru gözleri parlar sevinçten bir çocuğun
Başladığımda mutluluğun ezgisini mırıldanmaya
Gelir bana dudağındaki öpücükleri saça saça

Ey gökyüzü eğer bir gün
Kanatlanıp uçarsam bu sessiz zindandan
Nasıl derim gözlerinin içine bakıp o ağlayan çocuğun
Tutsak bir kuşum vazgeç benden

Yüreğinin ateşiyle yanan bir mumum ben
Yalnızca viranelere ışık saçan
Yok eğer istersem sönmeyi
İşte o zaman talan ederim bir yuvayı

VEDA

Gidiyorum;
gidiyorum gözyaşlarına boğulmuş yorgun ve solgun
yolunu tutuyorum viraneye dönen yuvamın
Ve taşıyorum şehrinizden Tanrı'ya
örselenen bu çılgın yüreğimi

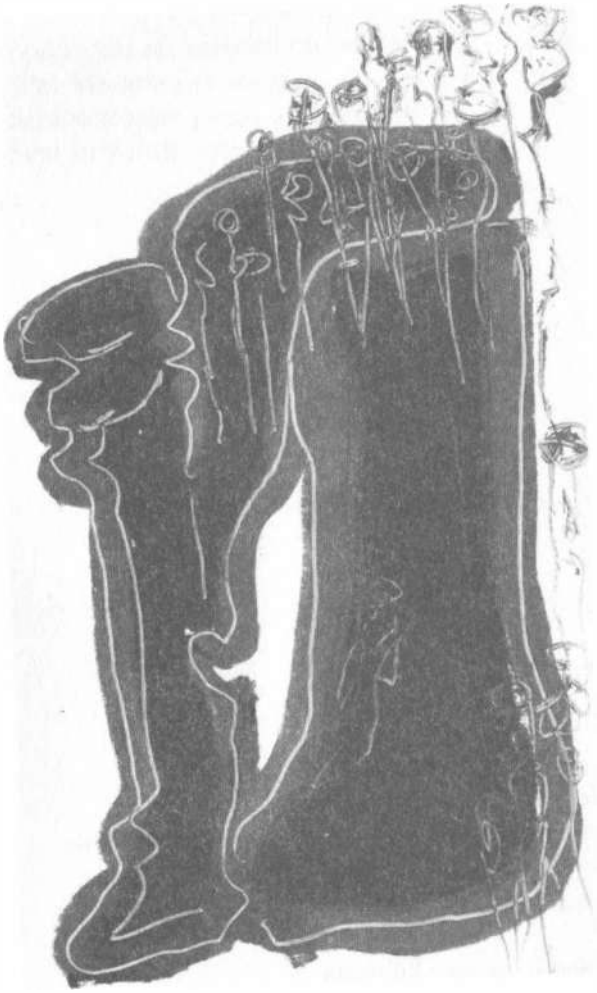
Götürüyorum;
götürüyorum o uzak noktaya
arındırayım diye günahın renklerinden
temizleyeyim diye aşkın lekesinden
dizginlenemeyen arzularımdan gereksiz ve yersiz

Götürüyorum;
götürüyorum uzak olsun senden
ve de boş umutların cilvesinden
götürüyorum diri diri gömmeye
olmasın buluşmanın arzusu içimde

Titreyen ağlayışım dans ediyor gözyaşlarımla
Ahh!.. bırak yakamı gideyim
ey günahın coşkun çeşmesi
belki de korunmak senden en iyisi

Yemin ederim ki bir mutluluk goncasıydım
aşkım eli gelip kopardı dalımdan beni
Yazık ki çekilen ahların kıvılcımı oldum
varamadan dudaklarım o dudaklara

Sonunda yolların tozuyla harmanlandı umarsız ayaklarım
ve gidiyorum;
gidiyorum dudaklarımda bir tebessüm gönlümde kanla
gidiyorum;
gidiyorum çek elini kalbimden
eyy, sonu gelmez avare umut

GÜNAH

Bir günah işledim tadına doyulmayan
Titreyerek coşkuyla akan bir bedenin yanında
Ey Tanrım ne yaptım ben bilmeden
O sessiz sedasız kuytuda

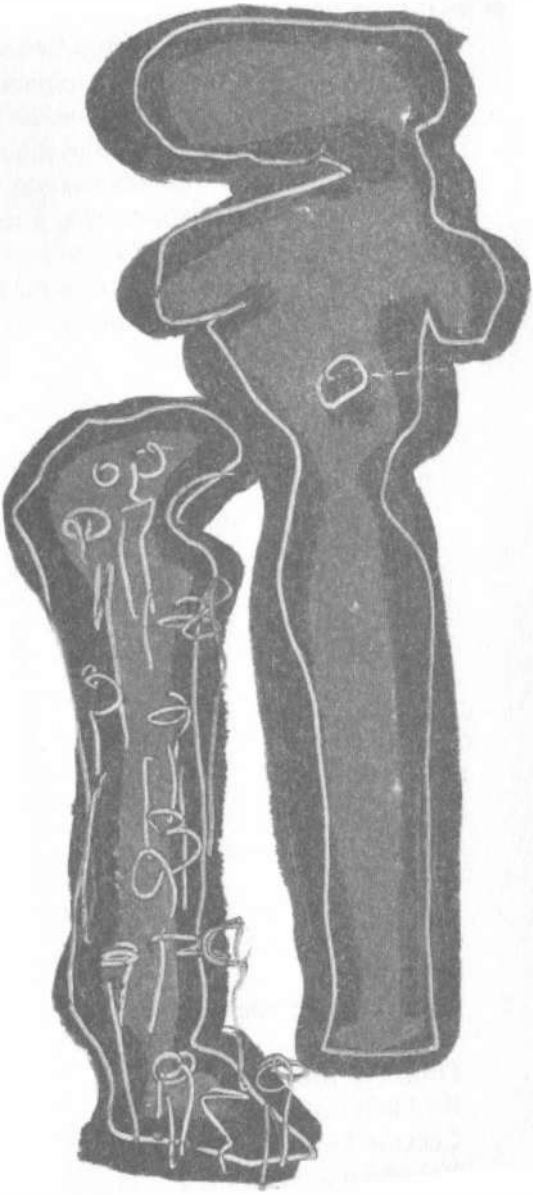
O sessiz sedasız kuytuda
Kayboldum gizemlerle dolu gözlerinin buğusunda
Ve gözlerindeki dizginlenemeyen arzularında
Yüreğim çaresizlik içinde atarken göğüs kafesimde

O sessiz sedasız kuytuda
Çaresiz, perişan bir halde oturdum yanında
Bütün şehvetlerini döktü dudakları dudaklarıma
Kurtuldum acılarından kedere batmış kalbimin

Fısıldadım aşk masallarını kulağına
Seni istiyorum ey sevgili
Seni istiyorum göğsü canevim olan
Seni istiyorum aşığım divanem

Alevlendi arzular gözlerinde
Ve coştu kırmızı şarap dans ederek kadehte
Oysa ben o yumuşacık yatakta
Kendimden geçip esir düştüm göğsünde

Bir günah işledim tadına doyulmayan
Alevlerin sardığı sıcacık bir kucakta
Bir Günah işledim ateşli ve kindar
İki demirden kolun bağrında

RÜYA

Bir umutla
Sıcacık ve mutluluk saçan
Bir bakışla
Düşsel ve mahmur
Bir hikâye okuyordu genç kız
Gecenin kuytusunda
Ve yalnızlık girdabında

Bir gün şüphesiz uzak diyarlardan
Bir şehzade çıkıp gelecek mağrur bir edanın hışmından
Şehrin sokak taşlarını
Rüzgâr kanatlı atının nal sesleri çınlatacak
O güzel tacının üstünden
Ortalığa güneşin ışıkları saçılacak
Kaftanı işlemeli altından
Kaybolmuş göğsü altın ve inci takılarından
Rüzgâr savuruyor olacak bir oradan bir buradan
Tacının tüylerini
Ve de açık alnındaki siyah kâküllerini

İnsanlar fısıldaşıyor kulaktan kulağa
“ah!. O, bu güç, bu kudret, bu görkemle
Yoktur bir başka eşi bu evrende
Ve kuşkusuz olsa gerek bu büyük bir şehzade”

Genç kızlar pencereden sarkıyor
Al al olmuş mahcup bakışmanın telaşında kızların
yanakları
Ve bir ihtimalin eşiğinde göğüslerin başkaldırısı
"belki de ben olurum kadını"

Sanki şehzadenin gözleri görmüyor
Genç kızların arzuyla bakan gözlerini
Ve o bu mis kokan bahçeden
Tek bir yaprak bile koparmadan
Sakin ve usulca
Geçip gidiyor tutkusunda büyük bir mutluluğun
Şehrin sokak taşlarını çınlatırken
Rüzgâr kanatlı atının nal sesleri
O hedefini seçmişti
İstikameti sevdiğinin evi

İnsanlar soruyordu eğilip birbirinin kulaklarına
“peki bu şanslı kız kim acaba?”

Ve ansızın açılırken evin kapısı
Ben kanat çırpıyorum sesin geldiği yöne doğru
O, evet o!..
“ah!.. ey şehzadem, ey rüyalarımın sevgilisi
Geceler boyu gördüm geldiğini rüyalarımda”
Oysa usulca gülüyordu çocukluk edasında

O istekli ve mutluluk dolusu bakışlarıyla
Set çekerek kesiyor benim bakışlarımı
Ey gözleri güzellik ülkesinin aydınlık yolu
Ey bakışları işlemeli kadehteki şarabım
Ey dudakları kan kırmızı çöl lalem
Ah, ah!..
Yol çok uzundur
Lakin yolun sonu parlayan bir saraydır

Atının üzengisine basıyorum yavaşça ayağımla
Göğsünün gölgesine sığınıyorum
Aklım başımdan giderken
Ve yine sakin, dingin mağrur bir edayla
Şehrin sokak taşlarını
Rüzgâr kanatlı atının nal sesleri çınlatıyor
O güzel tacının üstünden
Ortalığa güneşin ışıkları saçılıyor

Elveda diyorum
Ve elveda diyorum bu şehri kederlerimle baş başa
bırakarak
Ve de arkamdan hayranlık dolu bakışlarla fısıldayan
insanlara
"ne de şanslı kız" dedirterek

SENDEN ÖLÜRDÜM BEN

Senden ölürdüm ben
Oysa varlık nedenimdin

Sen benimle giderdin
Ve bende okurdun sen
Ben başıboş caddeleri
Avare aşındırırken
Sen benimle giderdin
Ve bende okurdun sen

Sevdaya tutulmuş serçeleri karaağaçların arasından
Güne merhaba diyen pencerene çağırırdın sen
Tekrarladığında gece
Ve gece bitmediğinde
Sevdaya tutulmuş serçeleri karaağaçların arasından
Güne merhaba diyen pencerene çağırırdın sen

Aydınlığınla gelirdin sokağımıza sen
Aydınlığınla gelirdin
Kaybolduğunda çocuklar
Daldığında akasya dalları uykuya
Ve ben yüzleştiğimde aynanın yalnızlığında
Aydınlığınla gelirdin

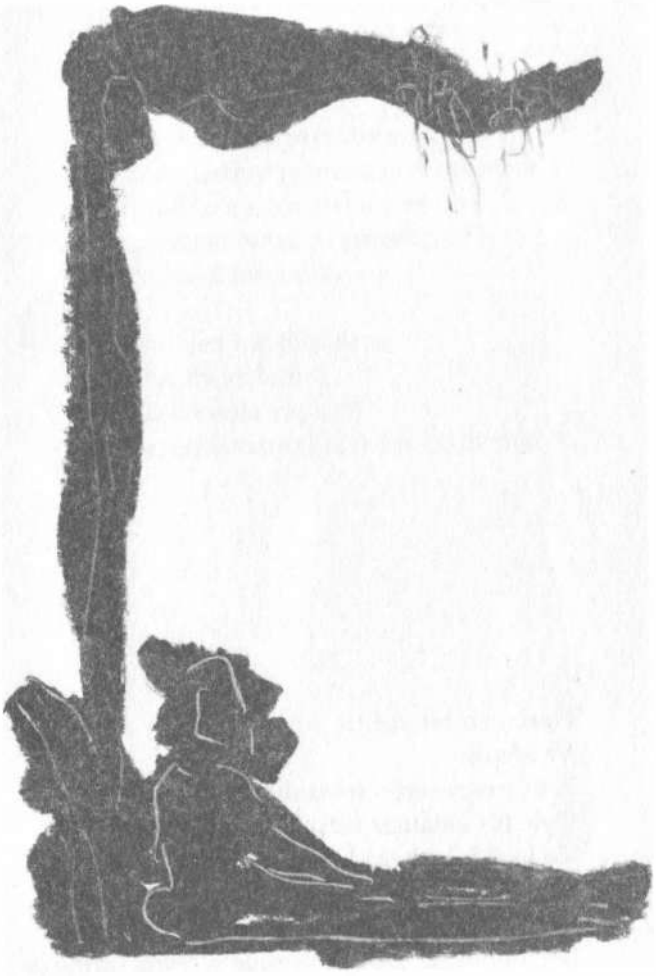
Bağışlardın ellerini sen
Sen gözlerini bağışlardın

Sevgini bağışlardın sen
Hayatını bağışlardın
Ben aç olduğumda sen
Çok cömerttin aydınlık gibi
Ve laleleri toplardın sen

Saçlarımı örterdin
Titreyince çıplaklığının telaşıyla saçlarım
Ve laleleri toplardın sen

Sen yanaklarını dayardın
Kedere batmış göğüslerime
Ve artık ben
Tükendiğinde söylenecek sözlerim
Sen yanaklarını dayardın
Kedere batmış göğüslerime
Kulak verirdin
Gözyaşıyla akan kanıma
Ve de ağlayarak ölen aşkıma

Kulak verirdin
Lâkin görmezdin beni

ARZULARIN YENİLGİSİ

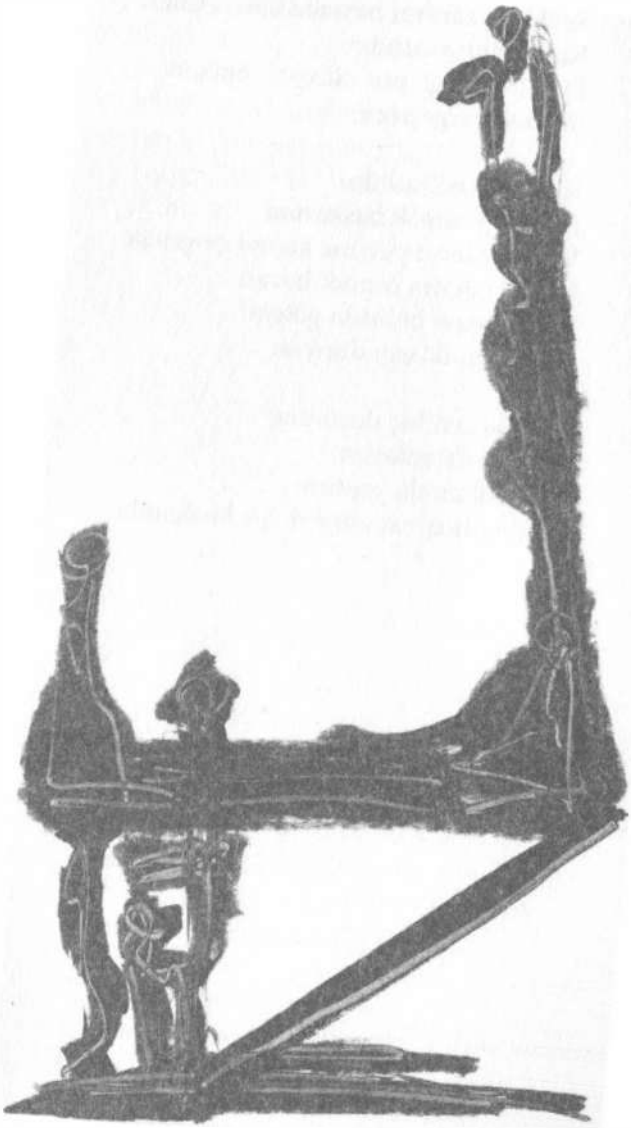
Harlanan bir ateşti
Ve söndü
Kurtarınca senin tutsaklığından yüreğimi
Öyle bir amansız tutsaklıktı lâkin bitti
Ve kırıldı kederin büyülü kadehi

Geldim senin olayım diye
İstedim bütünleşmek seninle ve sana sarılarak
Gel gör ki kurumuş bir dalsın
Ve gel gör ki umutlarımın yüzüne
Ölümlerin gülümsemesisin

Kim bilir ne tatlıdır
Ey arzulu aşk
Senin mezarının başında dans etmek
Kim bilir ne tatlıdır
Ey yürek dağlayan ölümcül öpücük
Senden vazgeçmek

Kim bilir ne tatlıdır
Bırakıp koşmak başkasına
Ve kederlerin yüzüne kapıyı çarpmak
Yemin ederim cennet burası
Burası mavi bulutun gölgesi
Ve de başakların dünyası

En iyisi sen hiç düşünme
Beni ve de acılarımı
Ben acılarımla yaşarım
Ve de tutuşmam ufacık bir kıvılcımla

YERYÜZÜNDE

Özlemedim hiç
Bir yıldız olmayı gökyüzünün buğusunda

Yahut aklını yitiren ruhlar gibi
Meleklerle düşüp kalkmayı
Ama asla terk etmedim yeryüzünü
Ve de hiç dost tutmadım yıldızları

İvet, evet
Hiç terk etmedim yeryüzünü
Bir bitkinin cılız dalı gibi bedenimle
Emerek büyümek istedim
Rüzgârı, güneşi ve suyu
Evet, evet
Hiç terk etmedim yeryüzünü
Istıraplar içinde
Arzu içinde
Kıskansın yıldızlar diye
Ve de okşasın diye bedenimi meltemler

Kendi dünyamdan bakarken yeryüzüne
Yalnızca bir ezginin nağmesiyim
Biliyorum ölümsüz de değilim
Dedim ya yalnızca bir ezginin nağmesiyim
Notası kırık
Bir acının yalınlığından daha berrak
Daha temiz
Bir barınak da aramıyorum
Çiğ tanesi gibi bedenlerde
Ya da benim zambak gibi tenimde

Duvarlarına yaşam olmuş kulübemin
Sevdanın onulmaz acı çizgileriyle
Anılarını resmetmişler
Gelip geçen insanlar
Devrilmiş mumun eşliğinde
Okla yaralanan yürek
Ve de çılgınlığın delili karmaşık sözcükler üzerine
konulan
Noktalar sessiz ve silik

Dudaklarıma ulaşan
Ve de onun tadını alan her dudak
Hamile bıraktı beni bir yıldıza
Bundandır imrenmeyişim yıldızlara
Ve de çiğ tanelerine anılar ırmağında yüzen
İşte bu benim ezgim
Güzellikleri insanın içini yakan
Bundan önce hiç olmadı
Bundan güzeli de olmayan

YENİDEN DOĞUŞ

İbrahim Golestan'a

Karanlık bir ayettir tüm varlığım
içinde sürekli seni tekrarlayıp götüren
merhaba diyen yeşilin ve çiçeğin şafağına

Senin için ahlar çektim ben bu ayette
ve bu ayette bağladım seni
ağaca, suya ve de ateşe

Kim bilir
ömür dediğin belki uzun bir caddedir
her gün elinde filesiyle geçen bir kadının
Kim bilir
ömür dediğin belki bir urgandır
bir adamın kendisini bir ağaç dalında astığı
Kim bilir
ömür dediğin belki bir çocuktur
okuldan yalnız dönen
Kim bilir
ömür dediğin belki bir sigaradır
sevişme molalarının rehavetiyle yakılan
Kim bilir
ömür dediğin belki şaşkın bir adamın yoldan geçişidir
şapkasıyla sağa sola günaydınlar diyen
anlamsız gülümseyişler içinde

Kim bilir
ömür dediğin belki bir çaresizliktir
gece ve gündüze inanıp kendisini yitiren
gözbebeklerimin buğusunda paramparça olmuş
bakışlarımın

Boyutu yalnızlık olan bir odada
bir aşk için çarpan yüreğim
kendi mutluluğunun çıplak bahanelerine bakıyor
çiçeklerin saksılardaki soluşuna
bahçemize diktiğin fidana
ve bakıyor ötüşüne kanaryaların
pencere büyüklüğündeki

Ah!..
Neyleyim
Budur benim payıma düşen
İşte budur
Benden çaldığı gökyüzüdür
asılan bir perdenin
Ya da inmektir
ıssız merdivenlerden aşağı
Veya ıssız gurbetlerin boşluğunda
ulaşmaktır belirsizliklere
çürümüşlüklerle dolu
Dolaşmaktır acıları gömerek içine
anıların bahçesinde
Ve de ölmektir "seviyorum ellerini" diyen
sesin titrek hüznünde

Ellerimi dikiyorum bahçeye
Yeşerecekler biliyorum
Biliyorum
Biliyorum
bırakacaklar yumurtalarını kırlangıçlar
mürekkep bulaşan avuçlarımın derinliklerine

Takacağım kulaklarıma küpeleri
kızıla boyalı iki çift kirazdan yapılma
sonra da süsleyeceğim parmaklarımı yıldız çiçekleriyle

Bir sokak var orada, biliyorum
çocukları hâlâ bana âşık olan
bacakları çöp gibi, dağınık saçlı, ince boyunlu
Masum gülümseyişini düşünüyorlar genç bir kızın
bir gece rüzgârının uzaklara götürdüğü

Bir sokak var adanmış yüreğimle
çocukluğumun geçtiği mahallelerden çalınan

Bir boşluğun yolculuğu
zaman çizgisinin üstünde
Ve hamile bırakmak boşlukla zamanın kuru çizgisini
Bir imgenin bilge edasıyla
aynanın misafirliğinden dönen

İşte böyledir
ölürken biri
yaşıyor bir diğeri
Hiçbir avcı
çukura dökülen ufacık bir derede inci aramaz

Oysa ben tanıyorum
okyanusta yaşayan
kederler içinde küçücük bir periyi
ve yüreğini ahşap bir neyin ezgisinde
usul usul çalan
Evet evet kederler içinde küçücük bir peri
Bir öpüşle gecenin hoyratlığında ölen
Ve bir öpüşle merhaba diyen yeni güne.

YAKICI SEVDA

Gözlerinin sınırsız mehtabından yine bu gece
yıldızlar yağıyor şiirime
kâğıtların çöl kışındaki aklığı üzerine.
Ve ellerim kıvılcımları oya gibi ince ince işliyor
Çünkü ateşten bir gömlektir benim şiirim;
yalnızca aşk ateşinin gölgesine sığınan
ve de herkes gibi aşk ateşidir
beni de yakıp kavuran.

Evet, evet!... Aşka düşen bilir
vardır bunun bir başı sonu,
ama göremez kimse bu yolun sonunu
Boşunadır şimdiden sonunu düşünmek;
ama ne olursa olsun yine de güzel şeydir sevmek.

Neden korkarsınız karanlıktan?
Ki elmaslarla donatılmış bu tablodan
yasemin çiçeklerinin sevdalı kokusundan başka
nedir ki geriye kalan.

İzin ver tüm varlığım sende kaybolsun
bulamasınlar benden bir iz
insanlar boşuna uğraşa dursun.
Bırak essin dudaklarımı yakan ıslaklığı özlemlerin,
yanıp tutuşan hayalin
ve bir hiçlikten başka nedir ki benim bedenim.

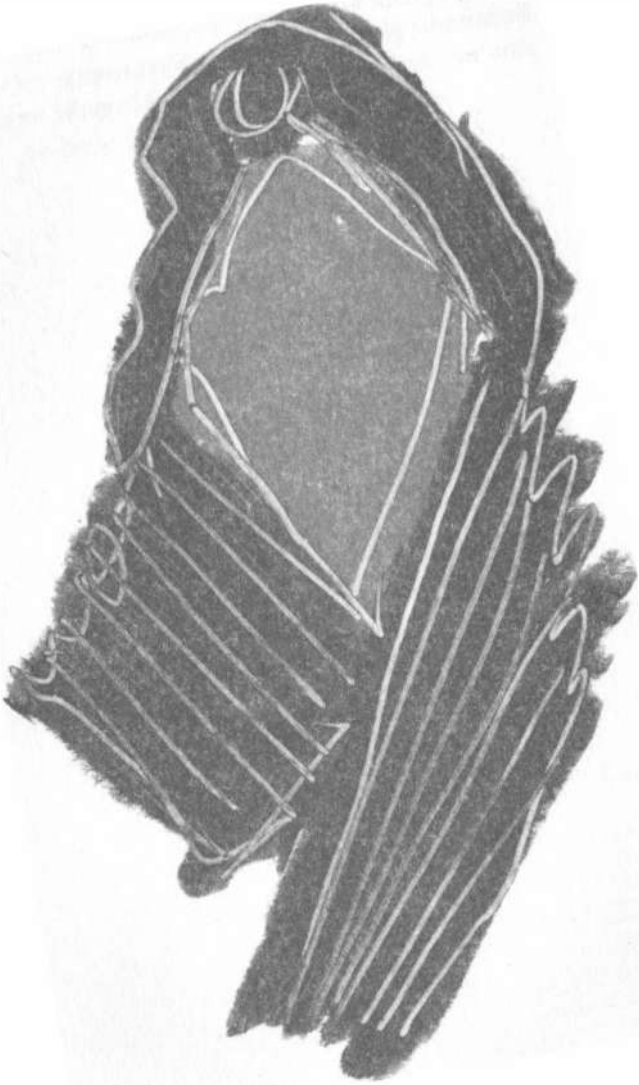
Ah! İzin ver açık olan bu kapıdan
sırtımızda günlerle
çıkalım yola;
dalalım uykuya rüyaların kanatlarında,
ve işte o zaman başlayacak
büyük özlemlerle sınırsız bir dünya.

O'dur hayattan tek isteğim:
Sen, sen,
sen olmak istiyorum
sen!
Sen!
Bin kez de olsa yine de sen!

Sen!
Sen!
Yine sen!
Sen ki içimdeki gizli bir deniz.
Ve bu denizde kopan fırtınayı
sana anlatmaya yetmiyor kelimeler
bense kaldım çaresiz.

Sen!
Sen!
Öyle içimdesin ki sen!
Ve gitmek seninle sınırsız çöllere,
ve vurmak başımı taştan taşa,
ve bedenimi atmak dipsiz dalgalara.

Evet, evet!... Aşka düşen bilir
vardır bunun bir başı sonu,
ama göremez kimse bu yolun sonunu
Boşunadır şimdiden sonunu düşünmek;
ama ne olursa olsun yine de güzel şeydir sevmek.

ÖPÜCÜK

Vardı gözlerinde günahların kahkahası
yüzünde de törensel bir parıltı
Ve eşliğinde masum dudakların gülümseyişi
gizemli ve asi.

Çekingen, ürkek
ama yarı arzulu
baktım gözlerine kendimden geçerek
ve getirdim hemen gerisini:
"Taçlandıralım aşkın o erişilmez büyüsünü!"

Gölgeler düşmekteydi tek tek ve üst üste
gecenin büyüleyici gizemine.
Bir rüzgâr esti dudaklardan yanaklara
ve bir öpücük
çaktı o yalım şimşeğini
iki dudak arasına.

GİTMEKTİ BENİM PAYIMA DÜŞEN

Evet gittim! Gittim evet! Affet beni...
Ama arkamdan deme sakın vefasız
çünkü kaçmak düşmüştü benim payıma
anlımıza böyle yazılmış yazgımız.
Ne yaparsın hayat bu; çok acımasız.
Yakan ve yıkan
"onulmaz acılarla taçlanan!"
ki bu aşktır beni
günahların ve çılgınlıkların ortasına atan.

Gözyaşlarım silebildi ancak
hasret öpücüğünün dağladığı
merhemsiz kalmış dudağımı.
Ve gittim!
Varlığım hatırlansın diye bu yarım kalan ezgide
gittim, kurtarmaya onurumu bilinmeyenlerle.

Evet gittim! Gittim ama
ne olur artık nedenlerini sorma.
Benim onulmaz aşkım, senin arzuların
sonra döktüğümüz gözyaşları.
Artık çıkmıştı gizemlerimiz
sakin ve karanlık zulasından dışarı
ve aydınlatmaktaydı sokağı
sanırsın ki sabahın ilk ışıkları.

Evet gittim! Kurumuş gözpınarlarımla.
Yaşamın eteğinden tutarak, ve de karanlığında
Evet! Evet Gittim!
Yeri ve yurdu belli olmayan bir mezarın soğukluğunda.
Çünkü ben yenilmiştim artık bu kavgada.

Evet kaçtım!
Çünkü dayanamam artık parıldayan gözlerdeki yaşa.
Evet kaçtım!
Çünkü duramam bu acımasız tufanın karşısında.
Ve düştü bana yardan ayrılık
kaldı geriye örselenmiş bir vicdan ve bir kalp!
O da kırık!..

Ey onulmaz bir derde düşen gönül!..
Kavrul kendi sıcaklığınla
ve bir daha asla bende kıvılcım arama.
Hayalim ki bir kıvılcımın asiliğinde dağılmaktı evrene
şimdi ise olmuşum bir kuş; hem de esir düşmüş bir kafese.

Örselenen bu yürekle döndüm ben bir deliye.
Haykırdım acılarımı karanlığın dipsiz kuyularına
ve de ağladım kara yazgıma.
Pişmanım tüm söylediklerime
ama olan olmuş artık ne fayda.

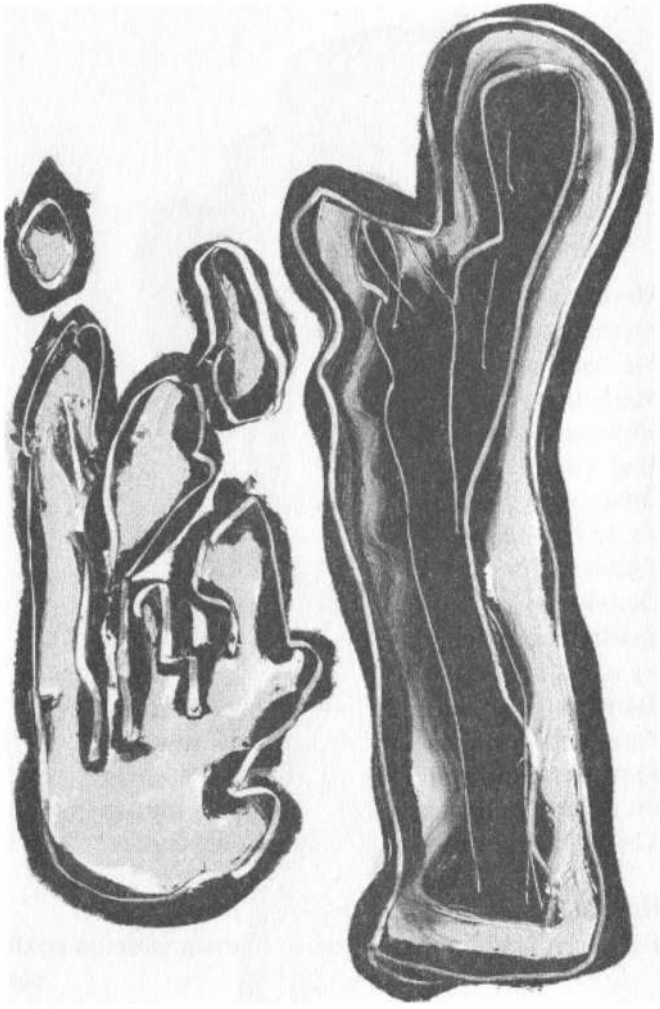
Gördüm şimdi!
Şimdi gördüm ve de anladım ki:
layık olamam
sana
ve
aşkına.

SORU

Merhaba ey balıklar!..
Merhaba...
Merhaba sarılar... Kırmızılar...
Merhaba yeşiller...
Söylesenize bana,
Acaba o saydam odacıkta
Ölülerin gözbebekleri gibi soğuk
Ve de karabasan gecelerinin sonu gibi kapalı,
Yalnız, sakin
Dudaklarımda cana gelen o yanık kavalın sesini
Rastladınız mı?
Ve rastladınız mı
Yalnızlık ve korku perilerinin kolgezdiği şehirlerden,
Yatak odalarının çatlak tuğlalarındaki güvenine?
Rastladınız mı
Bir ninni edasında ezgiye durmuş saatin mırıldanmasına;
Ve ışık huzmelerinin çekirdeklerindeki isyana?

Her zaman olduğu gibi işte yine
Düşerken üstünde parıldayan ışıklarıyla yıldızlar gökten yere;
O küçücük haşarı kalpler,
Gözyaşlarının ateşiyle dağlanıp
Olmuştu pare pare.

RÜZGÂR GÖTÜRECEK BİZİ

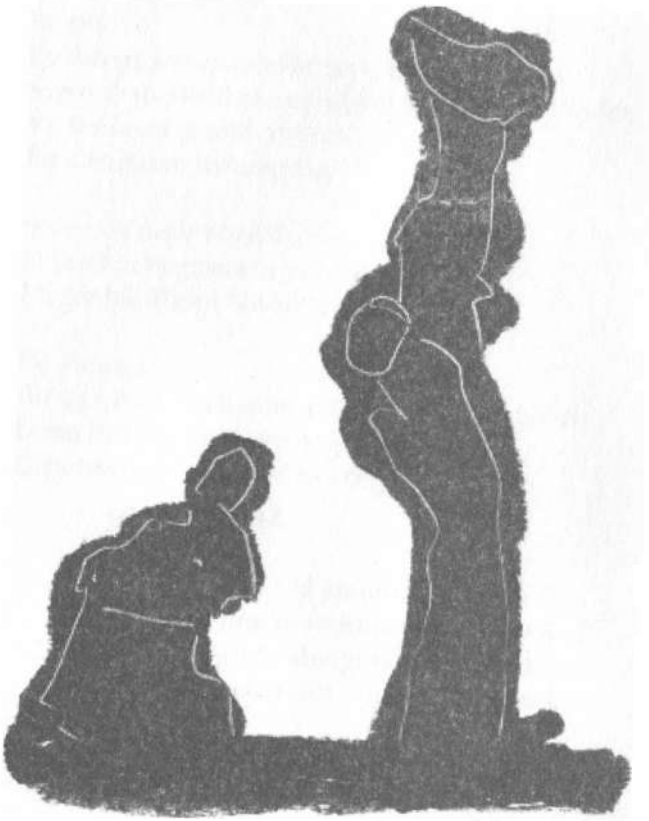
Yazık ki benim şu küçük gecemde
Esen rüzgârın randevusu var ağaç yapraklarıyla
Ve yazık ki benim şu küçük gecemde
Yıkımın ayak sesleri bir de

Bak ve dinle
Duyuyor musun karanlığın esintisini?
Bakakalıyorum bu mutluluğa bir el gibi
Çünkü ben alışkınım umutsuzluğuma

Bak ve dinle
Duyuyor musun karanlığın esintisini?
Şu an gecenin içinden bir şeyler geçiyor
Kana bulanmış ve allak bullak bir ay
Her an çökmenin korkusunu içinde taşıyan bu çatının
üstünde
Yas tutan kalabalıklar gibi bu bulutlar
Yağmur olup toprağa karışacakları anını bekliyorlar

Ve bir an
Ardından da hiç
Ürperiyor pencerenin ardındaki gece
Ve dönmekten bitap düşen yeryüzü
Ve de koyu bir belirsizlik pencerenin ardında
Bekliyor sen ve bir de beni

Ey baştan aşağı yeşil olan sen
Anıların yakıcılığında bırak ellerini
Bırak ellerini âşık ellerimin kucağına
Yakıcı sevdanın habercisi olarak bırak dudaklarını
Yokolsun sevdalı dudaklarımın okşayışında
Kendisiyle götürecek rüzgâr bizi
Kendisiyle götürecek

YALNIZLIĞIN ACISI

Mihrî Rahşâ'ya

Pencerenin ardında kar yağıyor
Kar yağıyor pencerenin ardında
Ve bir el, sessizliğinde yüreğimin
Kederin ve acının tohumlarını ekmekte

Bak işte senin de saçların ağardı ey kar
Yazık ki bana bunları reva görüp
Mezarıma değil yüreğime yağdın

Vücudum ürkek bir fidan
Yalnızlığın dondurucu ayazında
Bir de acımasızlığı yalnızlığın
Süzülürken kalbimin karanlığına

Ey aşk
Isıtmıyorsun artık içimi
Ey dönmuş güneş
Gönlüm bir çöl
Umutsuzluğa batmış
Yorgunum ben, aşk yorgunu

Ey şiir
Ey düzenbaz, ey hilekâr şeytan
Senin de başkaldıran arzuların kuruyuverdi birden
Ve sonunda uyandı ruhum
Bu karabasan uykulardan

Sonra da neye yöneldiysem
O şarabın buğusunda yitip gittim
Meğer bir düşün hayaliymiş aradığım

Ey Tanrım
Bir an olsun aç yüzüme cehennemin kapılarını
Daha fazla gizleyemem yüreğimde
Cehennemin kavurucu sıcaklığını

Nice güneşler gördüm batıda batan
Oysa benim güneşlerim
Soldu güneyde batıya varamadan

Hiç bir şey aramadım artık ondan sonrada
Aradığım donmuş gözyaşlarımı saçarak
Yatacak sıcak bir mezardan başka

Pencerenin ardında kar yağıyor
Kar yağıyor pencerenin ardında
Ve bir el, sessizliğinde yüreğimin
Kederin ve acının tohumlarını ekmekte

KURMALI BEBEK

Evet, evet, çok daha fazla
Çok daha fazla sessiz kalınabilirdi

Saatler boyu
Bakıp ölülerin gözüyle donuk ve sabit
Sigaradan çıkan bir duman olabilirsin
Ya da bir şekil olursun işlemeli bir fincanda
Ya da renksiz bir çiçek bir halıda
Belki de bir çizgi bir duvarda

Kuruyan ellerle
Çekip perdeyi bir kenara görebilirsin
Şiddetli bir yağmurun yağışını
Ve renkli uçurtmasıyla bir çocuğu
Bir kemerin altına sığınmış olan
Ve eskimiş bir at arabasının boş meydanı
Aceleyle ve de gürültülü terk edişini

Yerinde de kalabilirsin
Perdenin kenarında kör ve sağır
Bağırabilirsin de
Hem yabancı hem de yalancı bir sesle
"Seni seviyorum" diye

Güçlü bir erkeğin kollarında
Güzel ve sağlıklı bir dişi olabilirsin

İşlemeli bir deriden yapılmış
Sofra gibi bir vücutla uzanabilirsin
Ya da başkaldırmış taş gibi iki memeyle
Ya bir sarhoş
Ya bir deli
Ya da bir serserinin kollarında
Kirletebilirsin tertemiz bir aşkı

Hem Küçümseyip hem de zekice
Çözebilirsin derinlikli bir bulmacayı
Yalnızca bir bulmacanın çözümüyle de uğraşabilirsin
Hatta saçma bir yanıt da bulabilirsin mutluluk içinde
Saçma bir yanıt
Evet, evet saçma bir yanıt beş ya da altı harflik

Diz çökebilirsin bir ömür boyu
Öne eğik bir başla soğuk bir türbe önünde
Bir bakarsın meçhul bir mezarda Tanrı çıkmış karşına
Üç kuruşa imana da gelip
Cami avlularında çürüyebilirsin
Mezar duaları okuyan yaşlı adam gibi

Toplama, çıkarma, çarpmada
Sıfır gibi her daim sonucu aynı çıkarabilirsin
Kahrından kendi kozasını ören gözlerini
Eski bir ayakkabının silik bir düğmesi sanabilirsin
Hatta koruyabilirsin de kendini çukur içindeki su gibi

Utangaçlıkla güzelliğini bir anın
Şipşak çekilmiş, gülünç siyah beyaz bir fotoğraf gibi
Saklayabilirsin sandığın dibinde
Bir günün boş kalan çerçevesine
Yenilmiş birinin ya da bir mahkûmun
Ya da çarmıha gerişmiş birinin resmini koyabilirsin
Hatta kapatabilirsin de duvarın çatlaklıklarını posterlerle
Veya anlamsız resimlerle de donatabilirsin

Ya da kurmalı bebekler gibi de olabilirsin
Camdan gözlerinle seyredebilirsin kendi dünyanı
Kadife kaplı kutunda
Saman doldurulmuş bedeninle
Yıllarca uyuyabilirsin tül ve boncuklar içinde
Nedensiz haykırabilirsin de her daim
Bir elin anlamsız sıkışında
"Ah çok mutluyum!" diye

YEŞİL SULARINDA YAZIN

Düşen bir yapraktan bile daha yalnızım
Benden uzak mutluluğun ağır yüküyle
Yeşil sularında yazın
Ağırdan ağırdan sürüklenirken
Ölüm ülkesinin sınırlarına varıyorum

Bırakıyorum kendimi
Sahiline sonbahar hüzünlerinin
Bırakıyorum kendimi bir gölgeye
Aşkın itibarsız gölgesine
Gelip geçici gölgesine mutluluğun
Sıradanlığın gölgesine

Basık ve sıkıntılı gökte
Dolaşırken rüzgârlar şaşkın şaşkın
Kana bulanmış sis içindeydi gece
Ve ben yalnızlığımla dört dönüyordum
Mavi damarlı sokaklarında gecenin
Depreşiyordu ruhlarımız
Ama yalnız
Atışlarında coşuyordu nabzımız
Duygusunda varlığın
Hasta varlığın

“Bir sır var bekleyişinde vadilerin”
Ve bunu kazıdılar o müthiş kayalara
Dağların en uç noktasına
Ve de bir gece sessizliğini dağların
Kendi düşüş sınırında olanlar
Acıyan yalvarışlarıyla doldurdular

“Acılara batmışken dolu eller
Huzur içinde olamaz ki boş eller
Ve de güzeldir sessizliği harabelerin”
Sularda okuyordu bir kadın bunu
Yeşil sularında yazın
Ve de harabelerde yaşıyordu sanki

Biz birbirimizi
Soluklarımızla kirletiyoruz
Günahtan kaçınmanın mutluluğunda
Korkuyoruz esen rüzgârın sesinden
Kuşkunun gölgelerinden
Öpüşlerimizin bahçesinde yitiriyoruz renklerimizi
Konukluğumuzda ışık saraylarının şölenlerine
Titriyoruz yabancılığın ezik dehşeti içinde

Ve Şimdi de buradasın
Kokusu gibi akasyaların
Sabah sokaklarına yayılan
Göğsümde ağır
Ellerimde ateş
Saçlarımda kendinden geçmiş
Yanmış ve baygın
Ve şimdi de buradasın

Yoğun bir şey
Geniş ve karanlık
Ve de karmaşık bir ses
Günün uzaklarından seslenen
Perişan olan gözbebeklerimde
Kol geziyor yayılarak
Belki bir çeşmeden doldururlar beni
Belki koparıverirler beni bir daldan
Belki de gelecek anlara kapatırlar
Bir kapı gibi
Belki de…
Ama görmüyorum artık

Biz beyhude topraklarda yeşerdik
Beyhude topraklara yağdık
Ve biz yollarda gördük "hiçliği"
Üstüne üstlük kanatlı sarı bir atın sırtında
Ve de giderken bir padişah edasında

Yazık ki mutlu ve huzurluyuz
Ve yazık ki kederli ve suskunuz
Çünkü seviyoruz ve de mutluyuz
Ama kederliyiz de
Çünkü aşkın lanetlenmiş batağındayız

SONRALARI

Öleceğim bir gün bende
Kim bilir belki ışık dalgalarıyla coşmuş bir baharda
Kim bilir belki uzak ve puslu bir kışta
Belki de sevdadan nasibini almamış sonbaharda

Öleceğim bir gün bende
Kim bilir belki bu yaşadığım acı tatlı günlerin birinde
Kim bilir belki diğerleri gibi sıradan bir günde
Belki de geçmiş ya da gelecek günlerimin gölgesinde

Karanlık dehlizler gibi olacak gözlerim
Yanaklarım buz kesen mermer
Sonra da bir uykuda kaybolacağım
Acıların çığlıklarından arınarak

Defterimin üzerinden yavaş yavaş kayarken ellerim
Uzakken şiirin büyüsünden
Anımsarım da ellerimde
Alev alırdı şiirin kanı cömertçe

Durmadan çağırmakta beni toprak
Ve yoldan gelip geçenler gelirler beni gömmeye koşarak
Ah! Belki de âşıklarım kederli mezarıma
Geceyarısı çiçek bırakırlar hıçkırarak

Ardımdan her yöne dağılacak
Karanlık perdeleri hayatımın
Kâğıt ve defterlerimin üzerinde
Bir bir yabancı gözler dolaşacak

Ardımdan küçücük odama bir yabancı adımını atacak
Benden habersiz bir şekilde anılarıma takılarak
Görecek aynanın önünde ve de yerinde duran
Bir tel saçı
Bir tarağı
Ve de izini bir elin

Ürkerek bir başıma kalırım
Benden arda kalan ne varsa talan olur
Bir kayığın yelkeni gibi ruhum
Uzak ufuklarda yok olur

Kovalar birbirini
Günler
Haftalar
Aylar
Gözlerin yollardadır
Belki de uzaklardan gelecek bir mektupta

Yazık ki çağırıyor bu soğuk bedenimi toprak
Açmış kollarını bağrına basacak
Sessiz sedasız kalbim çürüyecek orada
Senin kalp atışlarından uzak

Sonra yağmur ve rüzgâr
Taşın yüzünden adımı usulca yıkayacak
Ve yol kenarında adsız bir mezarım olacak
Tüm efsanelerden arınarak

Daha ne kadar dolaşacağım
O diyardan bu diyara?
Ne aramışım ne de sormuşum
Ne yeni bir aşk ne de yeni bir sevgili
Keşke biz o iki kırlangıç olsaydık
Ve de o bahardan bu bahara kanat çırpsaydık

Ah,
O kara bulutların ağırlığı
Çok olmuştur üstüme yıkılalı
Kavrulurken senin öpüşünle
Can telaşındadır gelip geçen her koku
Dudaklarımın üstünde

Öyle kapılmış ki
Zavallı aşkım yok olma korkusuna
Tüm varlığım tir tir titremekte
Sana baktığımda
Küçük bir pencereden
Yalnızlığı yapraklarıyla donatan ağacıma
Hazan mevsiminin sararan ahengiyle bakar gibiyim
Ve de suyun karmaşık aksisedasında
Bir manzaraya bakar gibiyim

Gece ve gündüz
Gece ve gündüz
Gece ve gündüz
Bırak
Bırak da unutayım

Nesin ki sen
Bir andan başka?
Bir an
Bir an ki
Gerçekler dünyasına
Benim gözlerimi açan

Bırak
Bırak da unutayım

PENCERE

Bir pencere bakmak için
Bir pencere duymak için
Bir pencere kuyu gibi
Yeryüzünün kalbine giden
Ve de tekrarlanarak mavi bir sevginin bahtiyarlığına
varan
Yalnızlığın o küçücük avuçlarını
Cömert yıldızların ortalığa saçtığı kokularla
İçine çeken bir pencere
Kim bilir? Belki de alıp güneşi
Misafir eden vazodaki çiçeklerin gurbetine
Bir pencere, yeterli bana

Oyuncak bebeklerin diyarından geliyorum ben
Bir resimli kitaptaki bahçenin
Ve de kağıttan ağaçların gölgeleri altından
Geçip giden toz toprak yollarında masumiyetin
Aşkın ve dostluğun beceriksiz deneyimlerinin kuru
mevsimlerinden
Veremli okulların sıraları ardından
Alfabenin rengi sararmış harflerinin büyüdüğü senelerden
Karatahta üzerine "taş" sözcüğünü yazar yazmaz çocuklar
Ve de sığırcıklar kanat çırptıklarında çığlık çığlığa
Uçup gittikleri o andan
Etobur bitkilerin köklerinden geliyorum ben
Ve beynim hâlâ
Topluiğnelerle bir deftere tutuşturulan
Bir kelebeğin
Feryatlarıyla dopdolu

Güvencem adaletin ha koptu ha kopacak ipiyle bağlıyken
Ve tüm şehirde
Parçalarken onlar tüm ışıklarımın kalplerini
Sevdamın çocuksu gözlerini
Yasaların karanlık mendilleriyle bağladıklarında
Ve arzularımın acılar dolu şakaklarından
Fışkırdığında kan
Yaşamım da artık anlamsızlaştığında
Ve de farksızlaştığında duvar saatinin tik taklarından
Anladım
İşte o zaman anladım
Sevmekten başka yolumun olmadığını

Bir pencere yeterli benim için
Bir pencere
Bir bilinç
Bir bakış
Ve de suskunluk anı için

Bak şu ceviz fidanı
Öyle canlanmış ki
Genç yapraklarına
Sarıp sarmalarken anlatacak duvarı

Aynadan sor
Kurtarıcının adını
Ve ayaklarının altında titreyen toprak
Senden ne kadar daha yalnız ki?
Sonra peygamberler getirmediler mi?
Çağımıza viraneliğin elçiliğini
Bu ardarda gelen patlamalar
Bu zehir saçan bulutlar
Ayak sesleri değil mi kutsal ayetlerin?
Ey dost
Ey kardeş
Ey kan kardeşim
Yazın çiçeklerin soykırım tarihini
Ulaştığınız zaman aya

Düşler her zaman
Kendi saflıklarının zirvelerinde sevdalanırlar ölüme
Bense şimdi dört yapraklı bir yoncayı kokluyorum
Eski anlamların gömütlerinde boy atan
Ve soruyorum
Saflığın ve bekleyişin kefeninde
Toprak olan o kadın
Acaba benim gençliğim miydi?
Ve acaba tırmanacak mıyım merakın merdivenlerini
yeniden
Ve de merhaba diyebilecek miyim?
Çatıları mesken tutmuş yüce tanrıya

Özümsüyorum gelip geçen zamanı
Anlıyorum tarihin sayfalarından
Payıma düşenin yalnızca bir "an" olduğunu
Ve de anlıyorum bu masanın yalancı bir mesafe durduğunu
Saçlarımla o kedere batmış adamın avuçları arasında

Bir şey söyle bana
Sana yaşayan bir vücudun sevgisini sunan insan
Yaşıyor olmanın anlamından başka ne ister senden?
Bir şey söyle bana
Sığınmışken pencereye
Ve de merhaba demişken güneşe

FURUĞ FERRUHZAD'IN YAŞAMINDAN KESİTLER

1934
Tahran'da dünyaya geldi. Babası Albay Muhammed Ferruhzad, annesi Turan Veziri Tebar'dır. Babası; dindar, tutucu ve despottur.

baba diyor ki:
"benden geçti artık
benden geçti artık
ben yükümü taşıdım"
ve odasında, sabahtan akşama
ya Şehname okuyor
ya Nasih-ül-Tavarih.

Anne ise dine sıkı sıkıya bağlıdır.

annenin tüm yaşamı
açık bir seccadedir.
cehennem korkusu eşiğinde serili
anne her şeyin dibinde
her zaman
bir günahın izi peşindedir.
ve bahçeye bir bitkinin küfrü bulaşmıştır.

1951
Lise son sınıfta (on altı yaşında) Perviz Şapur'la evlenir.

1952
İlk kitabı "Tutsak" yayımlanır.

1953
İran'ın Ahvaz kentine yerleşir; oğlu Kamyar doğar.

1954
Şiddetli geçimsizlik sonucu eşinden ayrılır. Şeriat kanunlarına göre oğul babada kalır. "...1954'te boşanmalarından sonra hiçbir zaman oğlunu göremedi. Şeriat kanunlarına göre evlat babanındı. Şapur, yasal ve fakat insanlık dışı hakkını Furuğ'a karşı kullandı."

"... seni istiyorum ve biliyorum
asla koynuma alamayacağım
sen o aydın ve pırıl pırıl gökyüzüsün
ben bu kafeste bir tutsağım..."

"Varmak nedir bilmiyorum, ama kuşkusuz tüm varlığımın ona doğru aktığı bir maksat vardır.
... Keşke ölseydim ve yeniden dirilebilseydim ve dünyanın başkalaştığını, dünyanın bu denli acımasız olmadığını, insanların bu her zamanki aşağılık ve kahpeliklerini unuttuklarını... Ve kimsenin evlerinin etrafına duvar örmediklerini görseydim. Yaşamın gülünç alışkanlıklarına bağımlı olmak ve sınırlara ve duvarlara boyun eğmek doğaya aykırıdır..."

1956
İtalya'ya gider, döndüğünde "Hafız" ve "Sadi"nin şiirlerini derinliğine inceler.

1957
"Duvar" adlı ikinci kitabı yayımlanır.

1959
Üçünü kitabı "İsyan" yayımlanır. Sinemayla ilgilenmeye başlar ve İngiltere'ye gider.

1960
İran'a geri döndüğünde artık şiirin yanı sıra sinema ve tiyatroyla uğraşmaya başlar.

1962
"Bir Ateş" adlı belgesel filmiyle İtalya'da "Belgesel Film Festivali"nde birincilik ödülünü kazanır.

1963
Çektiği "Kara Ev" adlı film, Almanya'da Ober Havzen Film Festivali'nde en iyi film ödülünü alır.

1964
"Yeniden Doğuş" adlı eseri yayımlanır.

1965
Hayatı UNESCO ve Bernardo Bertolucci tarafından iki ayrı belgesel olarak çekilir.

1967
14 Şubat 1967 yılında stüdyoya giderken geçirdiği trafik kazası sonucu yaşamını yitirir.

"Soğuk Mevsimin Başlangıcına İnanalım" adlı eserini tamamlayamaz.

"... Evet gittim! Gittim evet! Affet beni...
Ama arkamdan deme sakın vefasız;
kaçmak düştü benim payıma,
alnımıza böyle yazılmış yazgımız.
Ne yaparsın hayat bu; hem de çok acımasız,
Yakan ve Yıkan
"onulmaz acılarla taclanan!"
ki bu aşktır beni
günahların ve çılgınlıkların ortasına atan..."

İÇİNDEKİLER

O GÜNLER 13
SOĞUK MEVSİMİN BAŞLANGICINA İNANALIM 21
BAHÇENİN FETHİ 40
GÜNEŞE MERHABA DİYECEĞİM YENİDEN 45
GÜNEŞ DOĞUYOR 48
SOĞUK CADDELERİNDE GECENİN 52
KARANLIĞIN ORTASINDA 56
ÖLÜMLÜDÜR KUŞLAR DA... 59
KIRILAN AYNA 61
ARMAĞAN 64
TUTSAK 66
VEDA 70
GÜNAH 74
RÜYA 78
SENDEN ÖLÜRDÜM BEN 86
ARZULARIN YENİLGİSİ 90
YERYÜZÜNDE 93
YENİDEN DOĞUŞ 97
YAKICI SEVDA 106
ÖPÜCÜK 113
GİTMEKTİ BENİM PAYIMA DÜŞEN 115
SORU 121

Rüzgâr Götürecek Bizi 123
Yalnızlığın Acısı 126
Kurmalı Bebek 130
Yeşil Sularında Yazın 135
Sonraları 140
Akan Zaman 145
Pencere 148

Furuğ Ferruhzad'ın Yaşamından Kesitler 153

"Gözlerinin sınırsız mehtabından yine bu gece
yıldızlar yağıyor şiirime
kâğıtların çöl kışındaki aklığı üzerine.
Ve ellerim kıvılcımları oya gibi ince ince işliyor
Çünkü ateşten bir gömlektir benim şiirim;
yalnızca aşk ateşinin gölgesine sığınan
ve de herkes gibi aşk ateşidir
beni de yakıp kavuran."

ISBN 978-605-9018-37-7